РОДИНА

Надъ тебе Пиринъ издига гранити
обвити
въвъ сиви мъгли.
Орли
надъ бедни села
размахватъ крила
и хала въ полята пищи.
А бѣха години
когато невинно
люляха ме празни мечти.
Животътъ бѣ ведъръ
и лесенъ
животътъ бѣ щедъръ
и пѣсень
бѣ ти.
Но ето — преминахъ
презъ димъ, презъ масло
и машини,
преминахъ презъ гнетъ
и тегло —
навредъ,
кждето се борятъ
за хлѣбъ.

И днесъ, единъ въпросъ
ме тревожи,
родино,
разкъртва — сѣкачъ отъ стомана.
Нахлува отъ вредъ,
напира, гори,
като пара въ проводни търби.
И тозъ въпросъ ме вълнува
и искамъ
отвѣтъ!

Вредъ:
мракъ
и въвъ мрака тегло
и робия,
Гладъ...
Остана стотици години назадъ...
А нѣйде животътъ пулсира.
израства заводъ следъ заводъ,
брънчатъ пропелери.
А моя народъ
работи, умира,
както
въ дълбоката
бронзова ера.

Азъ пакъ те обичамъ,
родино на Гоце и Даме,
защото израстнахъ,
зщото закрепнахъ въ тебъ
и нося въ сърцето си младо
тревожното знаме
и вѣчния устрѣмъ
на всички безъ покривъ и хлѣбъ.

НИКОЛА ЙОНКОВЪ